

LIBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURTAN, FLOREA

Ea nu știa că e cea mai frumoasă / Florea Burtan. - Apahida :
Neuma, 2024

ISBN 978-630-6592-25-8

821.135.1

FLOREA BURTAN

*Ea nu știa
că e cea mai
frumoasă*

Editura
NEUMA
2024

Opera sa literară cuprinde volumele:

Poezie: „Flaut pe răni”, Editura Cartea Românească, 1979, „Valea Plângerii”, Editura Teleormanul, 1994, „Izgonirea din rai”, Editura Teleormanul, 1996, „Înstrăinări”, Editura Teleormanul, 2000, „Insomnii”, Editura Cartea Românească, 2002, „Triumful disperării”, Editura Cartea Românească, 2004, „Poeme de dor”, Editura Teleormanul, 2005, „Obsesia labirintului”, Editura Muzeul Literaturii Române, 2007, „Poeme de odinioară”, Editura Nouă, 2008, „Partea mea de târziu”, Editura Nouă, 2010, „Poezii scrise cu rouă și vise” (versuri pentru copii), Editura Tele Media Pres, 2010, „Elegii din cătun”, Editura Tracus Arte, 2012, „Flaut pe răni” (Cele mai frumoase elegii), antologie, Editura Tipoalex, 2014, „Grădină amară”, colecția Opera Omnia, Editura TipoMoldova, 2014, „Tu ești demultul, mie-reă spulberată” (poezii de dragoste), Editura Tipoalex, 2015, „Tren printre zodii” (poeme de odinioară), Editura Neuma, 2017, Tărâmul pierdut”, Editura Neuma, 2019, „Adorații și alte depărtări”, Editura Tracus Arte, 2021 „O sută și una de poezii”, (Editura Academiei Române, 2022.

Proză: „Pedepsele” (schite și nuvele), Editura Teleormanul, 1994, „Amurgul zăpezilor” (povestiri), Editura Teleormanul, 1995, „Atelierul de tâmplărie” (roman), Editura Tipoalex, 2013, „Răni călătoare” (povestiri), Editura Neuma, 2019, „Povestiri de pe Dealul Lacrimilor”, Editura Hoffman, 2022, „Pedepsiți să trăiască murind” (roman), Editura Aius, 2024.

Cuprins

Flacără curgătoare

Marinei

Ademenire	7
Lasă-te prădată	8
Te-am zidit altar	9
Nu mă grăbi	10
Diafană	11
Ademenitoarea tortură	12
Am uitat	13
Străinul din mine	14
Nu mai am loc	15
Tu ești demultul	16
Încă o noapte	17
Frigul sparge lemne	18
Absența mea	19
Mereu treaz	20
Semnul ce ne desparte	21
Desenez mări și fântâni	22
Vei veni	23
Cărările întrebă de tine	24
La taifas	25
Lângă telefon	26
Chipul din spatele tău	27
Cu un pas înapoi	28
Ea nu știa	29
Nici somnul	30
Șterge vechile urme	31
Ca două păsări	32
Umple golul	33
Ochii tăi lăcrimează	34

Să nu adormi	35
Eram tineri	36
Flacăra curgătoare	37
De ce să pleci?	38
Ia aminte	39
De ajuns nu ajung	40
Nimeni nu se întreabă	41
La un foc stins	42
Ești prea departe	43
Am obosit	44
Mă bănuiești	45
Tăceri vorbitoare	46
Romantică	47
Iubita mi-a dăruit	48
Ochii mei te respiră	49
Voi dormi pe jos	50
Taina mea	51
Să nu mă uiți	52
Pune-mi aripi	53
Apropie-te	54
De când aștept!	55
Dragostea ta	56

Scrisori netrimise

Corabia plină de suflete	59
De vânzare	60
Fotograful de mirese	61
Cântarul	62
Stampă	63
Capcana	64
Închisoarea poezilor	65
Accident	66
Moartea spitalului	67

Era cel mai fericit	68
Pojar	69
Pandemie	70
Însoțitorul	71
Înfometajii	72
Promenadă	73
Suntem pedepsiți	74
Câmpenească (I)	75
Câmpenească (II)	76
Străzile sunt pline de riduri	77
Pădurea foșnește în păsări de lemn	78
Cotidiană	79
Umbră mamei (I)	80
Umbră mamei (II)	81
Tuș	82
Nu disperați	83
Ultimul popas	84
Coșmar	85
Secetă	86
Sufletul mieilor	87
Elegie de pierdere	88
Verdict	89
Obsedantul apel	90
Zădărnicie	91
El vede gândul	92
Către țara de aur	93
Răzvrătire	94
Destin	95
Rezemați de amintiri	96
Colind înlăcrimat	97
Singurătați	100
Nici halte, nici gări	102
<i>Notă biobibliografică</i>	103

Ademenire

Hai, iubito, să mergem la serata de joi,
Flaute fermecate vor cânta pentru noi,
Lumini orbitoare plutească-mprejur,
Îmbujorând aerul fierbinte și pur!

Îmbracă-te în rochia diafană și lină,
După care lumea vrăjită suspină.
Pune-ți cerceii de aur, pantofii de lac;
Eu mă primenesc, desigur, în frac.

Ne vom legăna într-un dans rotitor,
Până când sala se va umple de dor.
Inimile noastre vor bate, vor bate, șoptit –
Două păsări seduse de un crâng înfrunzit.

O, ce drag îmi e să te-nchid într-un vis,
Să te-ador, așa cum mereu ți-am promis,
Să uităm când e iarnă sau vară,
Din zodia ta să nu ies niciodată afară!

Hai, iubito, să mergem la serata de joi,
În trăsură de crini înfloriți pentru noi!
Îmbracă-te în rochia străvezie și lină,
După care lumea vrăjită suspină!

Lasă-te prădată

Nu te gândi să pleci, ai să te pierzi,
Drumul știut e cotropit de ape,
Afară viscolește, curg zăpezi,
Patul blajin e-atâta de aproape!

Mai cercetează-mi inima puțin,
Spune-i ceva, ca să te țină minte,
Adâncul meu este de tine plin
Și pregătit oricând să te alinte!

Dă-mi tălpile să le sărut, cu sânge
Și șoaptele, să mă înec în ele!
Bătrânul ceas se-nclină spre amurg,
Somnul își culcă tâmpla pe podele.

Îndură-te și lasă-te prădată,
Palmele mele, iată, sunt fierbinți.
Până la ziuă, trupul tău de fată
Va fi păzit de îngerii cumiți.

Te-am zidit altar

Te-am zidit altar în ochii mei,
Chipul ți l-am zugrăvit pe mere coapte,
Cu miresele furate de la zei,
Într-o clipă sfântă, într-o noapte.

Adusesem din înalturi raiul tot,
Părul lung ți-l pieptănam cu soare,
Să mă pierd în el, să-l trec înot,
Ca un duh ajuns la disperare.

Amușisem de prea mult noroc,
Eram dorul care doruri naște,
Flacăra ce sieși își dă foc,
Într-un pui de crâng, în zi de Paște.

Vremea trece, ți-am rămas străjer,
Lângă suflet, cu un crin în mână,
De aceea, iarăși am să-ți mai cer
Dreptul de-ați fi casă și fântână.

Te-am zidit altar în ochii mei,
Numai ei, iubito, să te vadă,
Când pe drumuri s-o făcea polei
Și ninsoarea va cerși zăpadă.

Nu mă grăbi

Hai, stinge lampa, las-o supărată,
Brațele mele nu mai au răbdare,
Vor să te-alinte, ca și altădată,
Când ne-mbiam cu miere călătoare.

Amurgul, iată, s-a lipit de geamuri,
În depărtare se vestesc colinde,
Sfinții-părinți ne vor aduce daruri,
Întregul rai din ceruri se desprinde.

Nu mă grăbi, te-ndură și mă lasă,
Să-ți văd genunchii, sânii orbitori,
Întregul crâng de tânără mireasă,
Robită, cu nesaț, de-atâtea ori.

Dă-mi gura, s-o destram a mia oară,
Dă-mi umerii, să-i devastez, cu sânge,
Dă-mi ochii mari de tandră căprioară,
Să mă înec în ei, să-i beau, să-i plâng!

Dezbracă-te încet, ca și altădată,
Când noaptea era lungă și ningeă,
Hai, stinge lampa, las-o supărată,
Somnul mai poate încă aștepta!

Diafană

Mâinile mele stau la taifas cu mâinile tale,
Iarna umblă prin zăpadă în tălpile goale,
Prin cătun trece o sanie somnoroasă,
Tu, acum, ești primejdios de frumoasă!

Trupul tău subțirel pârjolește podelele,
Amână târziul, dezmiardă patul și stelele,
Se lasă răsfrânt în diafane oglinzi,
Focul e gata cu un surâs să-l aprinzi.

În aceste clipe, ai putea să îmi dai
Coroana promisă furată din rai,
Drept pedeapsă – vraja chipului tău,
După care inima mea aleargă mereu.

Vinul așteaptă în răcoroase pahare,
Gândul cel bun nu mai are răbdare,
Deschide porțile larg, iese în drum,
Primenit în tinerețea mea de acum.

Luna văruiește ograda, o spală de vânt,
Cete de colindători vor sosi în curând.
Masa e-ntinsă, se-aud pași lângă prag,
O nouă poveste este depănată, cu drag.

Mâinile mele stau la taifas cu mâinile tale.
Respirația lor se răsfață, dulce și moale.
Acum, doar de tine mi-este sete și dor;
Toate aceste nimicuri, eu le-am spus tuturor.

Ademenitoarea tortură

Am mers după lacrima pașilor tăi,
Zi și noapte, și nu te-am găsit.
Am străbătut mări nesfârșite și văi,
Peste creste de munți am plutit.

Am mers după urmele lăsate de roți,
Te închipuiam călătorind în trăsură.
Mă loveam de ziduri înalte, de porți,
Sufeream de ademenitoarea tortură.

Am dat ocol lumii, nu te-am găsit,
Nimeni nu știa ce să îmi spună.
De-atât drum, în zăpezi m-am rănit,
De-atât cer, m-am topit în țărână.

Am uitat

Nu mai am nevoie de cuvinte,
Am rostit tot ce era de rostit,
Voi locui în adâncul din mine,
Ca într-un turn prăbușit.

Am uitat să mă-ntreb despre viață,
Am uitat demult cine sunt,
Duc pe umeri lanuri de ceață,
Arbori cu crengile roase de vânt.

Mi-este dor de o iarbă înaltă,
Și de mine mi-este dor, uneori,
Când vine grădina și-mi pune,
Lângă ușă, un maldăr de flori.

Am palmele reci și uscate,
Pe noptieră – ultimii bani.
Viscolit, va începe să ningă,
Pentru încă o sută de ani.

Îmi simt pașii plecând spre niciunde,
Ochii goi și gândul flămând.
Mi-e sete și nu am fântână,
M-aș răzvrăti, dar nu mai am când.

Străinul din mine

E frig în păsări, cad zborurile frânte,
Ninsorile mi se vestesc la geam.
Se face iarnă până și-n cuvinte,
Gerul cioplește riduri pe un ram.

Nu ne-am văzut, iubito, de un veac,
Tăcerea curge din oglinzi de piatră,
Pereții casei s-au împuținat,
Câinele orb mușcă din somn și latră.

Împăturesc scrisorile nescrise,
Mă doare gândul că ești prea departe.
Din ce eram, au mai rămas doar vise
Și numele îmbătrânind pe-o carte.

Urc, resemnat, un munte de cenușă
Și râuri trec, în setea mea arzând.
Lumea petrece, fără să ia seama
La cel ce scoate cerul din pământ.

Să țip aș vrea, dar nu mai am putere,
Nici gura nu mai știe dacă plâng,
Străinul s-a mutat demult în mine,
Îmi dă pustiul lui să îl mănânc.

Nu mai am loc

Absența ta îmi geruiește odaia,
Mă îndeamnă să rabd și să scriu,
Afară, își fac de cap vântul și ploaia,
În cuvinte se face și mai pustiu.

Între noi doi e un drum interzis,
Un pod prăbușit, o părăsită fântână.
Demult nu mai am dreptul la vis,
Resemnarea are umbra bătrână.

Nici în indiferența ta nu-mi găsesc loc,
Parcă aș fi un munte de sare,
De dorul tău, sângele mi-l provoc,
Aștern cu el o amânată scrisoare.

Mă las răvășit de o mie de flaute,
Mă răstignesc, car pietre de moară,
Dragostea a renunțat să te caute,
Caleașca a putrezit lângă scară.

Au trecut ani de când n-ai mai venit,
Pașii au lăsat urme supărate pe stradă,
Zilele se răzbună, au doar asfințit,
Cerșetorii au ieșit, fericiți, la paradă.

Rătăcesc pe cărări neumblate,
Cineva a pârjolit toate grădinile,
Fără milă, îmi înfige cuțite în spate,
O mână străină îmi stinge luminile.